

Nicolas, middelpunt van het Roermondsche kunstleven en als glasschilder het belangrijkste. Van zijn arbeid als glazenier kan deze tentoonstelling natuurlijk geen goed denkbeeld geven; daarvoor moet men gaan naar de vele kerken en andere gebouwen, waarin hij zijn ramen maakte. Men kan Nicolas bovendien niet in een paar woorden afdoen; een enkele notitie moet hier helaas volstaan. Wat in Nicolas den glazenier treft is, naast een wonderbaarlijken vormenrijkdom, een groote virtuositeit en een verrukkelijke levensblijheid, het feit, dat zijn figurale voorstellingen niet van dezen tijd zijn doch teruggaan naar 17e en 18e eeuwse en zelfs naar die der antieke wereld. Heel sterk is dit b.v. te zien in de twee, overigens bewonderenswaardige, paneelen van vermurail met grisaille op goud, bestemd voor het s.s. Nieuw-Amsterdam, waarin de vormen, zoowel figuren als boomen, die zijn van de 17e en 18e eeuw, en in den spiegel van rosé-glas, waarop figuren zijn geschilderd, die uit de antiquiteit stammen. Als schilder echter uit Nicolas zich zonder eenige archaisatie en zijn veelzijdigheid kan hier blijken in enkele portretten van voortreffelijke hoedanigheid als b.v. die van mevr. Bourbon en van de schilderes Gisèle Waterschoot van der Gracht, die zelf vertegenwoordigd is met werk, waarvan het portret van haar vader uitmunt door aandachtige observatie.

Naast twee jonge Roermondsche schilders van talent, Leo Franssen en Jules Rummens moet vooral Suzanne Nicolas-Nys worden genoemd, Belgische van geboorte, beeldhouwster van haar ambacht, doch veelzijdig als haar echtgenoot, want behalve haar gevoelig gemodelleerde portretbustes, zien wij van haar eenige knappe penteekeningen en bovendien kleine figuren en versierde gebruiksvoorwerpen uit de klei, gebakken te Tegelen en op de markt gebracht door de Stichting Tegelsche Keramische Volkskunst (Tekavok). Suzanne Nicolas heeft deze dingen ontworpen in den toon van volkskunst en zij is daarin uitnemend geslaagd. Wij hebben hier iets gekregen, dat in ons land ontbrak. Het is een goed begin, dat sympathie verdient.

Er zou nog meer te zeggen zijn, zoo van de Maastrichtsche meesterdrukkers Charles Nypels, A. A. M. Stols en J. W. Veldman, of van architecten als A. J. N. Boosten, F. P. J. Peutz en Joz. Wielders, maar het bovenstaande moge genoeg zijn om te doen zien, dat deze tentoonstelling het waard was om te worden ingericht.

J. SLAGTER

JAKOB SMITS IN HET MUSEUM BOYMANS TE ROTTERDAM

In zijn oorspronkelijk vaderland — sedert 1900 was hij Belg geworden — is het werk van Jakob Smits zoo goed als nooit geëxposeerd geweest. Zoo onbekend was het nog tot voor zeer kort, dat zelfs Plasschaert in 1923 niets meer van hem wist te vertellen, dan dat hij een plafond-schilder was. Herin-